

vatelka odporovati, poněvadž její firma má přídavek: »první moravská továrna na voskové zboží a svíce«, od kteréhožto znění se firma žadatelky zřetelně liší (čl. 20 obch. zák.). Nemůže však žadatelka pojeti do znění firmy slovo »Hostýn«, především z toho důvodu, že slovem tím se neoznačuje ani osoba ani živnost žadatelky (čl. 16 obch. zák.) a poněvadž jest zjištěno, že slovo to má stěžovatelka chráněno jako slovní ochrannou známku. Kdyby byl povolen zápis firmy žadatelky s přídavkem »Hostýn«, byla by tato firma oprávněna označovati své výrobky zkráceným zněním firmy, slovem »Hostýn«, což by však bylo vsaháním do stěžovatelčina chráněného práva na ochrannou známku a obcházením zákona o ochraně známky.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle druhého odstavce čl. 16 obch. zák. jsou přípustny dodatky k firmě, které slouží bližšímu označení osoby neb závodu. Takovým dodatkem může býti také slovní ochranná známka zapsaná pro majitele firmy do známkového rejstříku. Než stěžovatelka nemá chráněno slovo »Hostýn« jako známku — které by ostatně jako výlučný poukaz na místo výroby bylo z registrace vyloučeno (§ 1 známkové novely z roku 1895, čís. 108 ř. zák.) — nýbrž, jak sama uvádí, známku obrazovou, třebaže se v ní vyskytovalo i slovo »Hostýn«. Takovou známku nelze ovšem ve firmu pojeti, jak plyne již z povahy věci. Slova »Hostýn« nemohlo by býti však použito jako firemního dodatku také proto, poněvadž by uvádělo v omyl, že sídlem závodu jest poutnické místo Hostýn, což by neodpovídalo skutečnosti, poněvadž se podnik provozuje v Bystřici pod Hostýnem.

Čís. 8266.

Platební rozkaz v upomínacím řízení, doručený k vlastní ruce ne-svéprávného dlužníka, nabyt nepodáním odporu formální pravomocí a může býti podkladem exekuce. Účinky povolené exekuce lze odstraniti jedině cestou naznačenou v §§ 39 čís. 1 a 42 čís. 1 ex. ř.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1928, R II 275/28.)

Na základě platebního rozkazu v řízení upomínacím povolil s o u d p r v é s t o l i c e exekuci k vydobytí peněžité pohledávky. R e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Podle § 1 čís. 3 ex. ř. jsou exekuční tituly podmíněné platební rozkazy, vydané v řízení upomínacím, které již nejsou podrobeny odporu. To předpokládá řádné doručení platebního rozkazu. Ježto usnesením okresního soudu ze dne 23. listopadu 1927 Rudolf K. byl ustanoven zatímním podpůrcem dlužníka,

který má býti zbaven svéprávnosti, s právy a povinnostmi poručníka, mohlo se řádné doručení státi jen k rukám Rudolfa K-a a nemá náhradní doručení dlužníku samému právního účinku. Ježto platební rozkaz až dosud není doručen podpůrci, nemá dosud moci exekučního titulu.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Exekuce, o niž jde, byla soudem první stolice povolena na základě platebního rozkazu vydaného v upomínacím řízení. Upomínací žaloba byla řízena proti žalovanému jako osobě svéprávné a platební rozkaz byl doručen žalovanému osobně k jeho vlastním rukám; žalovaný nepodal odpor. Rekursní soud přihlédl k okolnosti, na niž poukázal zatímní podpůrce dlužníkův v rekursu do usnesení exekuci povolujícího, že dlužníku byl již před podáním upomínací žaloby zřízen podpůrce, a zamítl exekuční návrh, dovozuje, že platební rozkaz nebyl řádně doručen a tedy nenabyl právní moci a není exekučním titulem podle § 1 č. 3 ex. ř. Ale rekursní soud přehlédl, že řádným doručením platebního rozkazu jest rozuměti doručení odpovídající §§ 7 upom. ř. a 106 c. ř. s. K takovému doručení stačí, že platební rozkaz byl doručen k vlastní ruce žalovanému tak, jak ho označil žalobce v upomínací žalobě. Tím nabývá platební rozkaz t. zv. formální — neboli, jak Neumann ve svém komentáři praví, »zdánlivé« — pravomoci a může býti proto podkladem pro povolení exekuce (srovnej rozhodnutí č. 1587 a 7387 sb. n. s.). Jedině způsobilým prostředkem, kterým se může uplatniti zmatečnost, a prostředkem k tomu, aby odstraněny byly účinky povolené exekuce, jest cesta naznačená v §§ 39 č. 1 a 42 č. 1 ex. ř. Rekurs do usnesení povolujícího exekuci nepřichází tu v úvahu.

Čís. 8267.

Vzdala-li se manželka úmluvou před válkou nároku na zvýšení výživného, nemůže se domáhati zvýšení vzhledem k nastalému stáří a k nemoci, ovšem ale z důvodu změny drahotných poměrů způsobené válkou.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1928, Rv II 125/28.)

Při dobrovolném rozvodu manželství od stolu a lože roku 1904 zavázal se manžel platiti manželce 60 K měsíčně, při čemž se manželka vzdala nároku na zvýšení výživného. Žalobu, již domáhala se roku 1927 manželka na manželi placení výživného 500 Kč měsíčně, procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud uznal žalovaného povinným, by platil žalobkyni 400 Kč měsíčně. D ů v o d y: Odvolání jest opodstatněné. Soud první stolice vychází ze správného právního názoru, který je ve shodě s judikaturou i literaturou, že jest smlouvy o placení výživného vykládati jako uzavřené s doložkou rebus sic stantibus a že jest přihlížeti při jejich výkladu k takovým podstatným změnám